

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący)

SSN Tomasz Artymiuk (sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **K.G.**

skazanego z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 28 stycznia 2026 r.

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 26 listopada 2025 r., IV KO 164/25, o odmowie przyjęcia wniosku o

wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu

Apelacyjnego w Katowicach z dnia 1 września 2022 r., sygn. akt II AKa 179/22,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

Tomasz Artymiuk

Włodzimierz Wróbel

Marek Pietruszyński

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 listopada 2025 r., IV KO 164/25, Sąd Najwyższy – na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. – odmówił przyjęcia wniosku skazanego M.P., osobiście przez niego sporządzonego, o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 1 września 2022 r., sygn. akt II AKa 179/22, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w

Rybniku z dnia 22 grudnia 2021 r., sygn. akt III K 11/21, którym to wyrokiem wyżej wymieniony skazany został m.in. za czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Postanowienie to zaskarżył K.G. W zażaleniu, które w rzeczywistości stanowi powielenie argumentacji zawartej we wniosku skazanego o wznowienie postępowania z dnia 18 kwietnia 2025 r., skarżący nie podnosząc formalnie konkretnych zarzutów oraz nie wskazując wniosków w zakresie rozstrzygnięcia następczego po raz kolejny wywodził, że wobec skazania go za zbrodnię określoną w art. 280 § 2 k.k. orzekające w tej sprawie sądy nie mogły przyjąć w kwalifikacji jego działania w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k., ponieważ stała temu na przeszkodzie regulacja art. 64 § 3 k.k. Jego zdaniem sam fakt przyjęcia w obu wyrokach przesłanek powrotu do przestępstwa, zwiększający granice ustawowego zagrożenia o połowę, skutkowało orzeczeniem kary niesprawiedliwej i rażąco niewspółmiernej, bo nie uwzględniał granic ustawowego zagrożenia za czyn z art. 280 § 2 k.k. (od 3 do 15 lat pozbawienia wolności), a spowodował ukształtowanie przez Sąd Okręgowy kary w oparciu o przepis art. 64 § 1 k.k., tj. jej obostrzenie powyżej lat 15.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego M.P. na uwzględnienie nie zasługuje.

Uznanie wniosku nie pochodzącego od osoby wymienionej w art. 545 § 2 k.p.k. (sporządzonego i podpisanego przez adwokata lub radcę prawnego) o wznowienie za oczywście bezzasadny ma miejsce w sytuacjach, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego (zob. odpowiednio w przedmiocie interpretacji pojęcia „oczywistej bezzasadności kasacji” postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2006 r., IV KK 330/06 oraz z dnia 22 października 2008 r., V KK 98/08). Zastosowanie wskazanego przepisu uznać należy w związku z tym za konieczne w wypadkach, w których sąd wznowieniowy w sposób nie budzący wątpliwości stwierdzi, że żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie mieści się w katalogu przesłanek

zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie tego sądu z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.) lub też wniosek w ogóle nie będzie wskazywał okoliczności uzasadniających wszczęcie tego rodzaju postępowania o charakterze nadzwyczajnym (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 września 2015, II KO 49/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 5; z dnia 19 stycznia 2016 r., V KO 77/15; z dnia 20 maja 2016 r., V KO 39/16, OSNKW 2016, z. 9, poz. 59; z dnia 22 listopada 2016 r., IV KO 78/16; z dnia 14 grudnia 2016 r., III KO 72/16).

W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2026 r., IV KO 164/25, stwierdzono, że żadna z podnoszonych we wniosku K.G., osobiście przez niego sporządzonym, okoliczności nie mieści się w podstawach wznowieniowych przewidzianych w Rozdziale 56 k.p.k. i z tym poglądem należy się zgodzić, a zasadności wywodów Sądu Najwyższego zawartych w pisemnych motywach zaskarżonego postanowienia autor zażalenia w najmniejszym nawet aspekcie nie podważył.

Zgodzić należy się z poglądem Sądu Najwyższego, że na gruncie niniejszej sprawy nie doszło do zmaterializowania się przesłanki z art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k., a więc błędnego przyjęcia przez sądy okoliczności wpływających na nadzwyczajne obostrzenie kary.

Przekonuje o tym treść wyroku Sądu Okręgowego w Rybniku z dnia 22 grudnia 2021 r., sygn. akt III K 11/21 (Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 1 września 2022, sygn. akt II Aka 179/22, orzeczenie to utrzymał w mocy), który w pkt. 5 uznał wprawdzie K.G. za winnego popełnienia w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k. zbrodni określonej w art. 280 § 2 k.p.k., jednak przy wymiarze kary stosował wyłącznie ten ostatni przepis orzekając finalnie w granicach ustawowego zagrożenia karę 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a więc nie podwyższając górnego ustawowego zagrożenia przewidzianego w art. 64 § 1 k.k.

Zarówno z pierwotnego wniosku o wznowienie, jak i z obecnie rozpoznawanego zażalenia wynika, że zdaniem skazanego przypisany mu czyn nie mógł w ogóle zostać zakwalifikowany jako zbrodnia z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art.

64 § 1 k.k., lecz wyłącznie z tego pierwszego przepisu. Jest to jednak pogląd całkowicie błędny.

Jak to trafnie wywiódł Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 8 sierpnia 2023 r., II KO 73/23, „art. 64 § 3 k.k. stanowi jedynie, że przewidziane w § 1 lub 2 tego artykułu podwyższenie górnego ustawowego zagrożenia nie dotyczy zbrodni. Zastosowanie przepisu określającego recydywę specjalną podstawową powinno zawsze znaleźć się w kwalifikacji prawnej czynu, zaś w podstawie wymiaru kary - wówczas, gdy faktycznie stosuje się wobec sprawcy przewidziane w wymienionych przepisach nadzwyczajne obostrzenie kary. Górna granica kary pozbawienia wolności nadzwyczajnie obostrzonej wskutek zastosowania art. 64 § 1 i 2 k.k. nie ulega natomiast zmianie przy zbrodniach”.

I tak właśnie postąpił w tej sprawie Sąd pierwszej instancji, co trafnie zaakceptował Sąd odwoławczy i co stało się podstawą wydania zaskarżonego postanowienia Sądu Najwyższego. Jeszcze raz kategorycznie należy stwierdzić, że regulacja zawarta w art. 64 § 3 k.k. nie uniemożliwia zakwalifikowania zbrodni jako popełnionej w warunkach recydywy szczególnej podstawowej lub wielokrotnej, a jedynie zabrania podwyższania o połowę górnego progu ustawowego zagrożenia przewidzianego w przepisach art. 64 § 1 i 2 k.k. Redakcja tego przepisu – *lege non distinguente* – nie ogranicza więc przy wymiarze kary orzekającego w sprawie sądu do jej orzeczenia z nadzwyczajnym obostrzeniem, tj. powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia (art. 64 § 1 k.k.), czy też zwiększenia tej dolnej granicy o połowę (art. 64 § 2 k.k.), co jednak w tej sprawie również nie miało miejsca, o czym przekonuje nie tylko niepowołanie w podstawie skazania art. 64 § 1 k.k., lecz wprost wskazują na to pisemne motywy wyroku Sądu Okręgowego w Rybniku odnoszące się do wymiaru kary powyższe przestępstwo – pkt 5.5 uzasadnienia wyroku sądu *a quo*.

Skoro zatem nie podwyższono wobec K. G. górnego ustawowego rogu zagrożenia i orzeczono tę karę w przyjętej przez Sąd pierwszej instancji wysokości, brak jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że wystąpiła przesłanka wznowieniowa przewidziana w art. 540 § 1 pkt 2 lit. b *in fine* k.p.k.

Ponieważ zaskarżone orzeczenie, co wykazano wyżej, znajduje pełną podstawę prawną w treści art. 545 § 3 k.p.k., a stanowiska tego nie obaliły wywody zawarte w zażaleniu, należało orzec o utrzymaniu tego orzeczenia w mocy.

Tomasz Artymiuk

Włodzimierz Wróbel

Marek Pietruszyński

[WB]

[a.ł.]